Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 161 944 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 5 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***
Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meer bepaald uit de Tibetaanse regio Kham. Op 5-jarige leeftijd (°1991) werd u door uw ouders naar India gestuurd. U reisde samen met een monnik naar Nepal. Daar registreerde u zich in het reception centre. Vervolgens werd u naar India gebracht. Het eerste jaar verbleef u in het Sera klooster in zuid-India. Daarna ging u naar de TCV school in Gopalpur. U studeerde er tot begin 2009. Toen verhuisde u naar Delhi. U begon er te werken in een restaurant als ober. Na drie jaar moest u stoppen met werken omdat u ziek was. In 2013 wilde u uw RC laten verlengen maar u was reeds te laat. Hierdoor moest u een boete van 10.000 of 20.000 roepies betalen om uw RC terug te krijgen. Dit geld had u niet waardoor u uw RC niet terug kreeg. Omwille hiervan en omdat u nooit de Indische nationaliteit zult kunnen krijgen

besloot u India te verlaten. Op 29 augustus 2013 reisde u met een rechtstreekse vlucht van Delhi naar België. De smokkelaar die u hierbij begeleidde had voor u een IC geregeld. Op 30 augustus 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van een attest van het reception centre van Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, twee attesten van de TCV school, uw green book, een fotokopie van een attest van het bureau of H.H. the dalai lama, foto's en twee e-mails van uw advocaat.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming. Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (attesten reception centre en green book) kan het CGVS aanvaarden dat u zich bij aankomst in Nepal liet registreren onder de volgende identiteitsgegevens: N.C., geboren op 23/02/1991 en geboren te Tsongo. Zelf verklaarde u uw echte geboortedatum niet te kennen. U verliet Tibet immers toen u slechts 5 jaar was. In het reception centre zou men u een geboortedatum gegeven hebben, zijnde 23/02/1991, en deze zou u op al uw documenten gebruikt hebben, inclusief uw RC.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1996 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1996 heeft u van 1996 tot 2013 in India verbleven. Het eerste jaar verbleef u in het Sera klooster in het zuiden van India. Daarna ging u tot begin 2009 naar de TCV school in Gopalpur. Begin 2009 stopte u met school en verhuisde u naar Delhi. Daar hebt u ongeveer drie jaar gewerkt als ober in een restaurant. Omwille van ziekte diende u te stoppen met werken.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. ***Ten eerste*** *werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat u in 2013 uw RC wilde laten verlengen maar dat u te laat was en daarom een boete diende te betalen van 10.000 of 20.000 roepies. Aangezien u dat geld niet had kreeg u uw RC niet terug van de Indische autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U legde hiervan geen enkel bewijs neer. U verklaarde dat u 1.050.000 roepies betaalde voor uw reis naar België (zie gehoorverslag CGVS p. 6). In vergelijking met dit bedrag is 10.000 of 20.000 roepies een peulschil. Als u zoveel kon betalen om naar België te reizen was het voor u ook mogelijk om de boete te betalen en uw RC terug te krijgen. Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw RC voor enkele dagen werd ingehouden om te verlengen en dat u hem nadien niet meer hebt opgehaald omdat u een visum voor België had (zie verklaring DVZ punt 26B). U maakte daar nergens melding van een boete of het feit dat u uw RC niet kon terugkrijgen. Het vermoeden rijst dan ook dat u doelbewust uw RC tracht achter te houden voor de Belgische autoriteiten. Verder verklaarde u dat u in India nooit de nationaliteit zult kunnen krijgen. Dit is echter geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts verklaarde u dat u weinig verdiende en dat u geen goede job kunt krijgen bij de Indische overheid of een Indisch kantoor (zie gehoorverslag 5). Dit*

ressorteert evenmin onder de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien hebt u gedurende drie jaar gewerkt in een restaurant en slaagde u erin om op deze manier rond te komen. ***Ten tweede*** *werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat u bij terugkeer dezelfde problemen zou hebben. U hebt 1.050.000 roepies betaald om naar België te komen. Dit geld hebt u geleend van mensen en dient u op termijn met interest terug te betalen. Indien u zou terugkeren naar India zou u dit niet kunnen terugbetalen (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Dit zijn louter economische redenen en hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast verklaarde u tevens dat u geen RC meer hebt (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Tibetanen na terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen.*

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd.

In het licht van onderstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Wat betreft uw reisweg wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een valse IC gereisd hebben niet aannemelijk zijn. Volgens de verklaringen die u aflegde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zou u wel degelijk in het bezit zijn geweest van een IC, voorzien van een Belgisch visum (zie verklaringen DVZ punt 26A en 32). De smokkelaar zou dit visum voor u geregeld hebben. Nergens maakte u er melding van dat dit zou gaan om een valse IC. Later, tijdens het gehoor op het CGVS, verklaarde u plots dat het om een valse IC ging, met uw naam en uw foto (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U kon dit echter niet staven. U legde tevens een attest neer van het bureau van de dalai lama dat u nooit in het bezit zou zijn geweest van een IC (zie groene map).

Aan dit attest kan echter geen bewijswaarde worden toegedicht. Dit attest bevatte oorspronkelijk geen enkele verwijzing naar uw identiteitsdocument(en) of een nummer waarmee er zou zijn nagegaan of u al dan niet in het bezit was van een IC. Aldus kan het CGVS niet inschatten hoe de informatie werd verzameld en kon worden bevestigd. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS (12/06/2015) werd u gevraagd een nieuw attest te bekomen van het bureau van de dalai lama met eventueel het nummer van uw green book én het nummer van uw RC, zodat kan worden nagegaan of het werkelijk uw persoon betreft en hoe het onderzoek is gevoerd. Dezelfde dag nog (12/06/2015) bracht u hetzelfde attest binnen op het CGVS waarin enkel het nummer van uw green book met de hand werd bij geschreven. Het is dus quasi onmogelijk dat het bureau van de dalai lama in Delhi dit grondig heeft nagegaan. Het lijkt er op dat u enkel naar het bureau van Tibet ging en dat zij er het nummer van uw green book hebben bij geschreven zonder dat er werd geverifieerd of u op basis van dit nummer een IC hebt bekomen. Nergens blijkt dat er bij deze controle ook uw RC ter sprake is gekomen. U legde ook nog steeds geen kopie van UW RC neer. Bijgevolg kan er aan dit attest geen bewijswaarde worden gehecht.

Het CGVS kan, zoals hierboven^opgemerkt, aanvaarden dat u zich bij aankomst in Nepal in 1997 liet registreren onder de naam N.C.. Het CGVS dient evenzeer te wijzen op informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd en die aangeeft dat Tibetanen die in de jaren '90 aankwamen in India valselijk verklaarden dat ze in India waren geboren om aldus een RC te verkrijgen met gebruik van valse data. Immers hadden Tibetanen uit de VRC in principe toen geen toegang tot een RC (tot 2003). Mede gezien andere ongeloofwaardige verklaringen van u inzake het achterhouden van uw RC en uw beweerde reisroute, vermoedt het CGVS dat u in India ook onder andere identiteitsgegevens bekend was en op basis van die gegevens over een RC en IC beschikte. Immers, indien u geen zicht geeft op uw werkelijke manier van reizen naar Europa en u evenmin uw verblijf in India staaft met meerdere documenten van dagelijkse zaken, zoals elektriciteitsrekeningen of simkaart, onder de gegevens van N.C., ontstaat het vermoeden dat u in India mogelijk onder een andere naam bekend was. Ten slotte verwijst het CGVS naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over Tibetaanse persoonsnamen. Daaruit blijkt immers duidelijk dat Tibetanen vanuit hun traditie en doorheen hun leven soms meermaals van naam veranderen en deze naamsveranderingen gemakkelijk kunnen laten doorvoeren in hun documenten, zowel die uitgereikt door de CTA als die uitgereikt door de Indische autoriteiten. Gezien bovenstaande vaststellingen en toegevoegde objectieve informatie, heeft het CGVS gerede vermoedens dat u in India onder meer dan één identiteit gekend was en aldus vermoedt het CGVS dat u onder een andere identiteit wel een IC had. Immers, zoals reeds aangegeven blijkt dat het in de jaren '90 (tot 2003) onder de Tibetaanse ballingengemeenschap in India de gangbare praktijk was een RC en een IC onder andere identiteitsgegevens te hebben. U legde wel een attest neer van het bureau van de dalai lama waarin vermeldt staat dat "Mr. N.C." geen IC zou hebben aangevraagd, maar zoals aangegeven, neemt dit niet weg dat u onder andere identiteitsgegevens wél een IC had.
Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.
Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.
Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een fotokopie van een attest van het reception centre van Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, twee attesten van de TCV school, uw green book, een fotokopie van een attest van het bureau of H.H. the dalai lama en foto's, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" en van het vertrouwensbeginsel. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van de motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 32 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste zeven jaar voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC). Verzoeker zou evenwel niet meer in het bezit zijn van dit RC omdat hij in 2013 te laat was voor het verlengen ervan en de boete van 10.000 of 20.000 roepies niet kon betalen. Hij zou gereisd hebben met een vervalste reistitel (IC). Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een *"geïndividualiseerd onderzoek"*, hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

Met betrekking tot verzoekers bewering dat hij niet meer in het bezit is van zijn RC en nooit een IC heeft gehad, wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt: "*U verklaarde dat u in 2013 uw RC wilde laten verlengen maar dat u te laat was en daarom een boete diende te betalen van 10.000 of 20.000 roepies. Aangezien u dat geld niet had kreeg u uw RC niet terug van de Indische autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U legde hiervan geen enkel bewijs neer. U verklaarde dat u 1.050.000 roepies betaalde voor uw reis naar België (zie gehoorverslag CGVS p. 6). In vergelijking met dit bedrag is 10.000 of 20.000 roepies een peulschil. Als u zoveel kon betalen om naar België te reizen was het voor u ook mogelijk om de boete te betalen en uw RC terug te krijgen. Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw RC voor enkele dagen werd ingehouden om te verlengen en dat u hem nadien niet meer hebt opgehaald omdat u een visum voor België had (zie verklaring DVZ punt 26B). U maakte daar nergens melding van een boete of het feit dat u uw RC niet kon terugkrijgen. Het vermoeden rijst dan ook dat u doelbewust uw RC tracht achter te houden voor de Belgische autoriteiten. […]Wat betreft uw reisweg wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een valse IC gereisd hebben niet aannemelijk zijn. Volgens de verklaringen die u aflegde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zou u wel degelijk in het bezit zijn geweest van een IC, voorzien van een Belgisch visum (zie verklaringen DVZ punt 26A en 32). De smokkelaar zou dit visum voor u geregeld hebben. Nergens maakte u er melding van dat dit zou gaan om een valse IC. Later, tijdens het gehoor op het CGVS, verklaarde u plots dat het om een valse IC ging, met uw naam en uw foto (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U kon dit echter niet staven. U legde tevens een attest neer van het bureau van de dalai lama dat u nooit in het bezit zou zijn geweest van een IC (zie groene map).*
Aan dit attest kan echter geen bewijswaarde worden toegedicht. Dit attest bevatte oorspronkelijk geen enkele verwijzing naar uw identiteitsdocument(en) of een nummer waarmee er zou zijn nagegaan of u al dan niet in het bezit was van een IC. Aldus kan het CGVS niet inschatten hoe de informatie werd verzameld en kon worden bevestigd. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS (12/06/2015) werd u gevraagd een nieuw attest te bekomen van het bureau van de dalai lama met eventueel het nummer van uw green book én het nummer van uw RC, zodat kan worden nagegaan of het werkelijk uw persoon betreft en hoe het onderzoek is gevoerd. Dezelfde dag nog (12/06/2015) bracht u hetzelfde attest binnen op het CGVS waarin enkel het nummer van uw green book met de hand werd bij geschreven. Het is dus quasi onmogelijk dat het bureau van de dalai lama in Delhi dit grondig heeft nagegaan. Het lijkt er op dat u enkel naar het bureau van Tibet ging en dat zij er het nummer van uw green book hebben bij geschreven zonder dat er werd geverifieerd of u op basis van dit nummer een IC hebt bekomen. Nergens blijkt dat er bij deze controle ook uw RC ter sprake is gekomen. U legde ook nog steeds geen kopie van UW RC neer. Bijgevolg kan er aan dit attest geen bewijswaarde worden gehecht.
Het CGVS kan, zoals hierboven^opgemerkt, aanvaarden dat u zich bij aankomst in Nepal in 1997 liet registreren onder de naam N.C.. Het CGVS dient evenzeer te wijzen op informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd en die aangeeft dat Tibetanen die in de jaren '90 aankwamen in India valselijk verklaarden dat ze in India waren geboren om aldus een RC te verkrijgen met gebruik van valse data. Immers hadden Tibetanen uit de VRC in principe toen geen toegang tot een RC (tot 2003). Mede gezien andere ongeloofwaardige verklaringen van u inzake het achterhouden van uw RC en uw beweerde reisroute, vermoedt het CGVS dat u in India ook onder andere identiteitsgegevens bekend was en op basis van die gegevens over een RC en IC beschikte. Immers, indien u geen zicht geeft op uw werkelijke manier van reizen naar Europa en u evenmin uw verblijf in India staaft met meerdere documenten van dagelijkse zaken, zoals elektriciteitsrekeningen of simkaart, onder de gegevens van N.C., ontstaat het vermoeden dat u in India mogelijk onder een andere naam bekend was. Ten slotte verwijst het CGVS naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over Tibetaanse persoonsnamen. Daaruit blijkt immers duidelijk dat Tibetanen vanuit hun traditie en doorheen hun leven soms meermaals van naam veranderen en deze naamsveranderingen gemakkelijk kunnen laten doorvoeren in hun documenten, zowel die uitgereikt door de CTA als die uitgereikt door de Indische autoriteiten. Gezien bovenstaande vaststellingen en toegevoegde objectieve informatie, heeft het CGVS gerede vermoedens dat u in India onder meer dan één identiteit gekend was en aldus vermoedt het CGVS dat u onder een andere identiteit wel een IC had. Immers, zoals reeds aangegeven blijkt dat het in de jaren '90 (tot 2003) onder de Tibetaanse ballingengemeenschap in India de gangbare praktijk was een RC en een IC onder andere identiteitsgegevens te hebben. U legde wel een attest neer van het bureau van de dalai lama waarin vermeldt staat dat "Mr. N.C." geen IC zou hebben aangevraagd, maar zoals aangegeven, neemt dit niet weg dat u onder andere identiteitsgegevens wél een IC had.
Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen."

Verzoeker stelt dat hij het geld voor zijn reis naar Europa leende van een vriend, die het op zijn beurt leende van kennissen. Indien een dergelijk groot bedrag kon worden geleend voor zijn reis naar Europa, kan nog steeds niet worden ingezien waarom hij een veel kleiner bedrag niet kon lenen voor de verlenging van zijn RC. Dat verzoeker malaria zou hebben gekregen, doet hieraan geen afbreuk. Betreffende het attest van de dalai lama, voert verzoeker aan dat hij geen gebrek aan medewerking vertoonde, zodat de bewijswaarde van het attest niet kan worden ontkend. Daarmee doet verzoeker geenszins afbreuk aan de voorgaande, pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd zoals verzoeker beweert, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief niet in het bezit zou zijn van zijn IC, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn. De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indische ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er *"geen garantie"* is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, 26 juni 2014, p. 21-22).

De Raad stelt vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat vrij periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen

aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een "*informeel statuut*" betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat "*alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt* (…) *Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*". Bovendien kan "*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*" krijgen maar tegelijk gesteld dat "*De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal*". Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar er zich ernstigere problemen zouden voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het *Department of Security* wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Wat betreft het gebeurlijk voorkomen van foute data op RC's, blijkt verder dat dit geen probleem hoeft te zijn, gezien Tibetanen eventuele fouten op hun RC kunnen laten rechtzetten zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten in het buitenland (COI Focus, *China-India*, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve deportatie van een legaal verblijvende Tibetaan naar China.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ merkt de Raad op dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Voor wat betreft de redenen die aan de basis van verzoekers vertrek uit India liggen motiveert de bestreden beslissing als volgt:
"*Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast.* ***Ten eerste*** *werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat u in 2013 uw RC wilde laten verlengen maar dat u te laat was en daarom een boete diende te betalen van 10.000 of 20.000 roepies. Aangezien u dat geld niet had kreeg u uw RC niet terug van de Indische autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U legde hiervan geen enkel bewijs neer. U verklaarde dat u 1.050.000 roepies betaalde voor uw reis naar België (zie gehoorverslag CGVS p. 6). In vergelijking met dit bedrag is 10.000 of 20.000 roepies een peulschil. Als u zoveel kon betalen om naar België te reizen was het voor u ook mogelijk om de boete te betalen en uw RC terug te krijgen. Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw RC voor enkele dagen werd ingehouden om te verlengen en dat u hem nadien niet meer hebt opgehaald omdat u een visum voor België had (zie verklaring DVZ punt 26B). U maakte daar nergens melding van een boete of het feit dat u uw RC niet kon terugkrijgen. Het vermoeden rijst dan ook dat u doelbewust uw RC tracht achter te houden voor de Belgische autoriteiten. Verder verklaarde u dat u in India nooit de nationaliteit zult kunnen krijgen. Dit is echter geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts verklaarde u dat u weinig verdiende en dat u geen goede job kunt krijgen bij de Indische overheid of een Indisch kantoor (zie gehoorverslag 5). Dit ressorteert evenmin onder de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien hebt u gedurende drie jaar gewerkt in een restaurant en slaagde u erin om op deze manier rond te komen.* ***Ten tweede*** *werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat u bij terugkeer dezelfde problemen zou hebben. U hebt 1.050.000 roepies betaald om naar België te komen. Dit geld hebt u geleend van mensen en dient u op termijn met interest terug te betalen. Indien u zou terugkeren naar India zou u dit niet kunnen terugbetalen (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Dit zijn louter economische redenen en hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast verklaarde u tevens dat u geen RC meer hebt (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Tibetanen na terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen."*

Verzoeker weerlegt dit motief op geen enkel wijze zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift voorts op de verregaande discriminatie die Tibetanen in India ondervinden en brengt dienaangaande tal van documenten bij waarin hij op geen enkele wijze persoonlijk wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de hierboven weergegeven objectieve informatie.

De stukken die verzoeker als staving van de *"alomtegenwoordige discriminatie"* van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatburgers (zoals bijvoorbeeld bijkomende voorwaarden voor het verwerven van onroerend goed in volle eigendom) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft eventuele problemen van discriminatie blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich dienaangaande niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26).

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (*cf*. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, http://curia.europa.eu).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	A. VAN ISACKER